

procedure for de tilfælde, der er omfattet af EF-asyllkonventionen. Proceduren vil på mange punkter minde om den ordning, der kendes fra udlændingelovens § 48, stk. 2, om afvisning til »sikre lande«. Efter forslaget skal Direktoratet for Udlændinge snarest muligt træffe afgørelse om at fremsætte anmodning om *overførsel* af asylansøgeren til det EF-land, der i henhold til konventionen er ansvarlig for sagens behandling. Direktoratets afgørelse kan påklages til Justitsministeriet, men klagen har - i overensstemmelse med, hvad der allerede gælder i afvisningstilfældene (§ 48, stk. 2) - ikke opsættende virkning med hensyn til gennemførelsen af beslutningen om overførsel.

Skal udlændingen ikke overføres til et andet EF-land, f.eks. fordi der ikke er noget andet EF-land, der efter konventionens kriterier skal behandle ansøgningen, træffer Direktoratet for Udlændinge afgørelse om afvisning eller udvisning og i givet fald udsendelse, idet Danmark som nævnt bevarer muligheden for at sende asylansøgeren til et sikkert tredjeland i overensstemmelse med de gældende regler i udlændingelovens § 48, stk. 2, jf. herved nedenfor under pkt. 4.3.

En bestemmelse med dette indhold foreslås indsat i en ny § 48 a, stk. 1, der i øvrigt opretholder den hidtidige afvisningsregel i udlændingelovens § 48, stk. 2. Overførslen vil på samme måde, som det i dag er tilfældet ved afvisning efter udlændingelovens § 48, stk. 2, ske, uden at den pågældende får prøvet sin asylansøgning her i landet, jf. § 48 a, stk. 2. Derved kan konventionens målsætning om at undgå dobbeltbehandling af sagerne opnås.

Det system, der således foreslås indført med overførsel af asylansøgere til andre medlemsstater på grundlag af konventionens regler, minder som nævnt om det, der allerede kendes fra de gældende regler i udlændingeloven om afvisning af asylansøgere til 'sikre lande', jf. ovenfor. I nogle tilfælde vil der på baggrund af EF-samarbejdet blive tale om at overføre personer, som ikke ville kunne afvises efter de gældende regler. Der vil således f.eks. kunne ske overførsel af asylansøgere, der i øvrigt opfylder betingelserne for at indrejse i Danmark, hvis ansøgningen efter konventionens regler skal behandles af et andet EF-land. Antalsmæssigt skønnes det kun at dreje sig om forholdsvis få sager.

Som nævnt kan den medlemsstat, som har fået forelagt en asylansøgning, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, fremsætte anmodning indtil 6 måneder efter ansøgningens indgivelse. Denne frist kan forekomme meget lang. Det foreslås derfor udtrykkeligt fastsat i udlændingeloven, at afgørelse om at fremsætte an-

modning om overførsel efter EF-asyllkonventionens artikel 11 skal træffes snarest muligt.

Justitsministeriet agter i forbindelse med gennemførelsen af lovforslaget at instruere Direktoratet for Udlændinge om at træffe afgørelse om overførsel efter den foreslåede § 48 a, stk. 1, snarest muligt og inden 3 måneder efter anmodningens forelæggelse. Det følger i øvrigt også af almindelige forvaltningsretlige principper, at sagsbehandlingen bør afsluttes så hurtigt som muligt, således at den frist på 3 måneder, som vil fremgå af de retningslinier, som tænkes fastsat for Direktoratet, kun bør udnyttes, hvor det er nødvendigt.

Selv om fristen på de 3 måneder overskrides, hindrer dette ikke, at der kan fremsættes anmodning over for et andet EF-land om at overtage udlændingen, idet den frist på 3 måneder, som tænkes fastsat i retningslinierne for Direktoratet, er en intern forskrift til danske myndigheder, som ikke ændrer på konventionens regler. Det kan på forhånd næppe helt udelukkes, at det i enkelte tilfælde vil kunne vise sig nødvendigt at udnytte fristen på de 6 måneder fuldt ud, f.eks. hvis asylansøgeren har fortiet oplysninger, der er nødvendige for myndighedernes stillingtagen til, om Danmark eller et andet EF-land er ansvarlig for behandlingen af sagen. Det er imidlertid Justitsministeriets vurdering, at det kun i meget få tilfælde ikke vil være muligt at træffe afgørelse inden 3 måneder efter anmodningens forelæggelse.

Hvis et andet EF-land er ansvarlig for sagens behandling, skal dette land i en række tilfælde *tilbage* tage asylansøgeren. Dette gælder efter EF-asyllkonventionens artikel 10, hvis asylansøgeren ulovligt opholder sig i Danmark. Det samme gælder, hvis asylansøgeren har tilbagekaldt sin ansøgning under behandlingen og har indgivet asylansøgning i Danmark. Endelig er det ansvarlige EF-land forpligtet til at tilbagetage en udlænding, hvis ansøgning den har afslået, og som ulovligt opholder sig i Danmark.

Efter konventionens artikel 3, stk. 7, er et EF-land endvidere forpligtet til at tilbagetage asylansøgeren, hvis denne har forladt det pågældende land under proceduren til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og herefter har indgivet asylansøgning i Danmark.

Den foreslåede § 48 a, stk. 1, indebærer, at der i alle disse tilfælde er mulighed for at tilbageføre den pågældende asylansøger fra Danmark til det land, der behandler sagen. Asylansøgeren får i denne situation - ligesom ved overførsel - ikke prøvet en eventuel asylansøgning her i landet, jf. § 48 a, stk. 2.

Afgørelsen om, hvorvidt der skal fremsættes anmodning over for et andet EF-land om tilbagetagelse